

Catullusból.*

Peleus és Thetis lakodalma.

(64).

Pélion ormán nőtt fenyvek, mint a rege mondja,
Hajdan Neptunus sima tükrén úszva haladtak
Phasis habja felé, aietesi földre sietve,
Hogy kiszemelt daliák, Argosnak a dísze-virága,
Colchisből az arany gyapjút elhozni buzogván
Fürge hajóval a sós vizek árján útra kelének,
Sok fenyű-rúddal a kék habokat szedelve merészen.
És az az istennő, ki a várak gondviselője
Készíté a hajót, a mely egy szellőre kiröppent,
S öblös teknőjét bevoná fenyűszál-szővedékkel.
Ez tárá föl a szűz tengert legelőbb a világnak.
És mihelyest a szeles síkot hasította az orra,
Úgyhogy a felvert hab tajtéktól pezsgé ragyogva,
A mély örvényből kíváncsi fejük felütötték,
Hogy megbámulják a csodát, Nereida-nymphák,
S emberi szemnek e nap nyujtá ama boldogságot,
Hogy vízi sellőket mez nélkül láttata véle,
Hó kebelükkel a mint felötöltek a szürke habokból.
Thetis iránt Peleus ekkor gyúladt szerelemre
És eme földi frigyét Thetis istennő sem veté meg,
Sőt maga adta Thetist Peleushoz az istenek atyja.
Ó ti dicső daliák, boldog kor hősi szülőtti,
Légyetek üdvöz, atyátok dísze ti, isteni nemzet,
Légyetek üdvöz még sokszor, s kegyelemmel irántam,
Ó titeket gyakran meg fog még zengeni lantom
És téged legelőbb, irigyelt nász részese, Peleus,
Thessaliának a vára, kinek maga Juppiter isten,
Menybelieknek az atyja is – átengedte szerelmét.
Téged ölelt Nereus szépséges leánya valóban ?

* Mutatvány a m. tud. akadémia kiadásában közelebb megjelenendő Catullus fordításból.

Néked adá Tethys haza vinned szép unokáját
 S Okeanos, ki a föld kerekét árjával övedzi?
 Hogy feltűnt az idők jártával a régen ohajtott
 Hajnal, egész Thessalía rajlik a házhoz azonnal
 S a palotát vidám népség sokasága telé meg:
 Jönnek ajándékkal s arczuk sűgázzik örömtől.
 Elhagyják Cierost, megűrűl phthiotisi Tempe,
 Pusztá leszen Crannon s az erős Larisa tetői:
 Pharsalusba özönlének, annak a házai telnek,
 Nincs ki művel földet, jószág nyaka rest az igára,
 Kűszó szőlőtöt se kapálnak görbe kapával,
 Nem hasogat rögöket hajlott ekevassal a marha,
 Fák lombját meg nem nyirbálja kaczorral a kertész,
 Szennyes rozsdá borűl a sarokba vetett ekevasra.
 Ám a királyi tető, valamennyire udvara terjed,
 Tűndöklík ragyogó díszetűl, aranytűl, ezűsttől.
 Fényes ivor székek, poharaktól csillog az asztal,
 És a király kincsétűl egész ház messze sugázzik.
 Legbelűl, a csarnok közepén van az isteni nőnek
 Násznyoszolyája, kirakva az ind elefánt agyarával,
 És bíbor takaró, esigavér-áztatta, borítja.
 E takaró, melyen ős alakok vannak kihimezve,
 Ó csoda művészet! hűsőknek hirdeti hírét.
 Im a haboktól vert Diának a partjain állva
 Látja sebes bérkán távol tova szállani Theseust
 Őrűlt lángoktól dűlt szívvel a szép Ariadne;
 Hinni se tudja, hogy azt, a mit ott lát, látja valóban,
 Mert ép most ébredt a csalárd álomnak öléből
 S látja magát egyedűl a magányos parton az árva.
 Ott fut az árűlő, a habot veri gyors evezűvel
 Sok hiű eskűit a viharos szűlvésznek eresztve.
 Könnybe borűlt szemmel mered a hínárrul utána
 Minos lánya, miként egy bacchans-nőnek a szobra,
 Hajh csak utána mered s gondoknak a hajjai hányják.
 Szűke fején a finom fátűl meg nem marad immár,
 Vállát sem fűdi már leplének lenge redűje,
 Hullámzó keblét se szorítja szalagkötéleke:
 Mindez a testéről szanaszét le a földre omolván
 Lába elött játszó csapdosva a tengeri ártól.
 Nem gondol most ő fátűllal, lenge lepellet,
 Rajtad csűgg csak egész gondjával, gondolatával,
 Rajtad vész szűve-lelke s egész elméje o Theseus.
 Ó te szerencsétlen, be örök gyászt kelte szűvedben
 Gondoknak tűvisét űltetve belé Erycina,

Az naptól, a midőn a vitéz Theseus hadi gályán
Öblös partjairól kirepülvén Piraeusnak
Eljuta cretai zord Mínos fejedelmi lakába.
Mert a monda szerint Cecropsnak a városa hajdan,
Dögvész késztetvén, vérdíjúl Androgeosért
Válogatott fiakat s deli szűzek drága virágát
Minotaurusnak fizeté szörnyü lakomául.
A mikor újlag ilyen szükség zaklatta a várost,
Drága Athénjáért Theseus koczkára vetette
A maga éltét, hogy Cecropsnak a földje ne küldjön
Holt-eleven sereget Crétára tovább is adóul.
Szállván könnyü hajón szárnyán tova röpke szeleknek,
Eljuta a gögös Minosnak büszke lakába.
Ott mihelyest sóvár szemmel rá néz a királylány,
A kit eddig csak szerető anya karja ölelvén
Édesen illatozó szűz ágy öle ringata lágyan,
Szép mint myrtus, a mely nő Eurotasnak a partján
S tarka virág, a minőt a tavasznak szelleje sarjaszt,
Lángba borúlt szemeit hamarább nem vette le róla,
Míg csak egész testét vad tűz nem járta keresztül,
S nem lógott mélyen behatolván csontba, velőbe.
Isteni gyermek, hajh, ki szelíd szívet is dühre készített,
Te, ki a szív búját örömmel is összevegyíted,
S istennő, ki birod Golgit meg a lombos Idaliont,
Mily habokon hánytátok az égő szívé leánykát!
Szőkehajú idegen vala minden sóhajtása!
Csüggedező szívvel mily nagy félelmeket élt át!
Sáppadtabb hányszor vala képe a sárga aranyánál,
A mikor a szörnynyel Theseus viadalra kiszállván
Vagy meghalni rohant vagy aratni dicső diadalmat.
Ám kellekten' nem fogadák adományit az égben,
Mellyeket a sikerért fogadott vala csendes ajakkal.
Mert mint a tölgyet, mely fönt Taurusnak az ormán
Rengeti lombját vagy gyantás tobozos fenyűszálat
Megkapván derekon fűvalmival a dühös orkán
Földre teper (tőviből kicsavarva zuhan le a mélybe,
S estében mindent, a mi útját állja, leszaggat):
Úgy teperé Theseus le a szörnyeteget diadallal,
Hasztalanul döföle szarvát az üres levegőnek.
Megtért onnan a hős épségben, győzelemmel,
S tévedező léptét igazítá gyöngye fonállal,
Hogy bonyodalmából kijövé a vak útvesztőnek,
El ne vakítsa szemét annak rejtett szövevénye.
Ámde miért térjek le tovább útjárul a dalnak,

Hosszasan elmondván, a leány mint hagyta el apját,
 Édes testvérét s ölelő karját az anyának,
 A kí, szegény, örömét egyedül csak benne találta . . .
 Mind ennél inkább kellett neki hőse szerelme . . .
 Aztán mint szállott a hajón hullám-vert Dia-szigetre,
 Vagy hogy a mint szeméit lágyan leigázta az álom,
 Hálátlan szívvel mint hagyta el ott a hitetlen?
 Gyakran lángba borult szívvel, mondják, esze-veszve
 Harsány szóra fakadt s önté panaszát kebeléből;
 Bújában majd egy meredek bérce ormira kúszott,
 Honnan a végtelen árt végig kémlelje szemével,
 Majd pedig a remegő tenger hullámiba rontott,
 Meztelen ikráján felfogván lenge ruháját,
 És keserű panaszát ekkép öntötte szavakba
 S könnybe fürödt ajkkal borzasztón kezdte zokogni:
 „Hát csak azért hoztál el, hívtelen, ősi honomból,
 Hogy most hitlenül itt hagyj e zord parton, o Theseus?
 Elfutsz, hálátlan s megvetve az égi hatalmat
 Esküszegés átkát mered-e haza vinni magaddal?
 Semmi se tudta tehát megváltoztatni kegyetlen
 Lélked szándékát? Kegyelem nem fért-e szivedhez,
 Zord kebled nem akart rajtam könyörölni sehogy sem?
 Ó mi egész mást ígértél vala nyájas ajakkal
 Egykoron! ó nem e balsorssal biztattad a szívem,
 Nem, boldog nászszal, hón kívánt nászi danával:
 Mind ezt most hiu szél ragadozza magával a légben.
 Férfinak esküiben sohse higgyen az asszony ezentúl,
 Férfi szerelmi szavát soha egy se remélje igaznak;
 Míg vágó lelkük valamit megnyerni sóvárog,
 Esküdnek bátran, soha sem fősvények ígérni:
 Ámde mihelyt bételt sóvár lelküknek a vágya,
 Nem gondolnak a szóra s az esküvel se törődnek.
 Bezzeg a vész örvényéből kiragadtalak, úgy-e,
 S rá szántam magamat, hogy őcsém pusztuljon el inkább,
 Mintsem a válságba ne legyek melletted, o csalfa!
 És im ezért lészek vadak és madarak lakomája
 S porlott csontjaimat sír hantja se rejti ölébe?
 Nemde oroszlán volt a szülőd egy szikla-odúban?
 Tenger méhe fogant s tajtékja vetett ki a partra,
 Syrtis avagy bős Scylla talán vagy a szörnyű Charybdis,
 Megnyert életedért hogy ily jutalommal adózol?
 Hogyha nem óhajtott engem feleségül a szíved,
 Mert öreg édes atyád szigorú tilalommal ijesztett,
 Mért ne vihettél vón a ti székhelyetekre magaddal,

Hogy mint a te rabod szolgálhatnálak örömmel,
 Fényes lábaidat fürdetném tiszta habokkal,
 És beboríthatnám nyoszolyád bíbor takaróval?
 Ah de mit ér mindezt bódult észszel panasznom
 Értetlen szélnek, hiszen abban nem lakik érzés,
 Meg sem is érti a szót, választ se tud adni reája.
 Az pedig íme a sík tenger közepén halad immár
 S itt egy élő sincs a hináros part közelében.
 Hajh mily borzasztó, hogy' gúnyol a sorsom a bajban,
 Im nem ad egy lelket, kinek elpanaszoljam a kínom.
 Ég és föld ura, Zeus, te miért engedted először,
 Hogy cecropsi hajó a gnosusi partot elérje
 És iszonyú adaját ki hozá a szörnyü bikának,
 Mérhogy a csalfa hajós Crétán kikötötte hajóját?
 Ó az a szép testben rút lelket rejtegető szörny
 Mért nyert vendégül szíves fogadást palotánkban?
 Most hova forduljak? mi reményben bízhatom immár?
 Menjek az Ida hegyére? hiszen tombolva közöttünk
 Elzár onnan a bösz tengernek végtelen árja!
 Vajjon atyám fog-e adni segílyt, a kit úgy oda hagytam
 S a férfit követém, kin öcsémnek a vére tapadt volt?
 Leljek-e tán szerető férjnek hűségibe' vígaszt?
 Ott fut az, a szívós evezőt hajlítva az árban.
 Itt ez a pusztá sziget, nincs egy hajlék sem a parton,
 Nincs út, mely kivezetne a vad hullámok övén át:
 Nincs menekülni remény, hajh minden néma körültem,
 Minden pusztá, sívár, minden csak enyészetet ígér.
 Ámde a síri homály szememet le ne zárja eladdig,
 Fáradt testemből ne repüljön el addig a lélek,
 Míg méltó boszuját le nem esdém rá az egeknek,
 S Isten igazságát nem kértem a sírnak a szélén.
 Bosszúló Furiák, ti a bűnök megfenyítői,
 Kiknek homlokotok kígyó-fürttel koszorúzva
 Bosszúért lihegő szívetek haragát tanusítja:
 Ó ide, ó ide csak, halljátok szörnyü keservem,
 A melyet én a velóm végső erejével adok ki,
 Én, gyötrött nyomorult, örült dühöm elvakítottja.
 És mivel olly igazán fakad a kebelemnek a mélyén,
 Hát ti ne lútrjétek, hogy az én jajszóm elenyésszen,
 Nem, hanem, istennők, ama szívvel, a melylyel elárult,
 A vval döntse veszélybe magát a szerettivel együtt.“
 Így önté a panaszt szomorú keblébül az árva,
 Bírásgot kérvén a kegyetlen tette az égből:
 Rá int nagy hatalommal az istenek égi királya,
 S megrendült a föld, meg a szörnyü tengerek árja

S fénylő csillagait megrázta a mennynek a boltja.
 Theseus elméjét egyszerre vak éj borítá el
 És menten tova szállt minden feledékeny eszéből,
 A mit oly állhatatos lélekkel tartá meg addig:
 Meg nem adá szomorún aggó atyjának a jó jelt,
 Hogy már épségben közelít révéhez Athénnek.
 Aegeus, úgy mondják, a mikor Pallasnak a várát
 A fia elhagyván a szeles tengerre kiindult,
 Kebléhez szoritá és így intette az ifjút:
 „Ó fiam, egyetlen, ki az éltlemnél becsesebb vagy,
 Ime sirom szélén, csak alighogy visszanyerélek,
 Állani válságos viadalt kell újra bocsátnom.
 Hogyha az én sorsom s a te pezsgő ifju-erényed
 Messzeszakít tőlem, mielőtt fiam édes alakján
 Jóllakhattak vón' lankadt szemeim legutószor:
 Nem vídám szívvel, nem örömmel eresztelek útra,
 Boldog sors jeleit minek is vinnéd te magaddal?
 Ó nem, előbb sűrű panaszát hadd öntse ki keblem,
 Őszbe borúlt fejemet földnek pora éktelenítse;
 A bolygó árboczra sötét leplet vonok aztán,
 Hogy gyászom s lángban lobogó elmém jele legyen
 A bús arczú vitorla, hiberusi rozsdaszínével.
 Ámde ha majdan Itonusnak szent asszonya, őre,
 A ki Erechtheusnak székhelyét védi s fajunkat,
 Néked adand diadalt s kezéd a bika vériben ázik,
 Akkor a mit szívedre kötök, jól véssed eszedbe,
 S onnan semmi idő e parancsomat el ne törölje:
 Nyomban, a mint a szemed meglátja szülőhonod ormát,
 Hulljon a gyásznak a leple alá a vitorlarudakról,
 S vonjanak a sodrott kötelek hó színű vitorlát,
 Hogy mentől hamarább lássam s értsem meg az üdvöt,
 Hogyha a boldog percz meghoz szerető kebelemre.“
 Őrté állhatatos szívvel Theseus e parancsot,
 Ámde csak elszállt az, valamint a havas hegyek ormán
 Nyugvó fellegek is tova szállanak egy fuvalomra.
 Apja, ki ép' a magas várból kémlelte a tengert,
 Búba merült szemeit sírással emészte örökké,
 A mint meglátá a sötét színű lenge vitorlát,
 A mélységbe veté le magát a szikla-oromról,
 Vélvén, elragadá Theseust zord végzete átka.
 Apja halála miatt ily gyászbába borúlt palotába
 Tért meg a hős, s ép' oly nagy bút szenvedve kesergett,
 Mint feledő szívét Minosnak a lánya kesergé.
 Ott nézé szomorún az a gályát, mely tova illant,
 Sok-sok ezer gond közt hányódék szíve sebével.

Ámde felé szállott más részről az ifju Iacchus,
 És követé Satyrok raja s Nysa-szülötte Silének,
 Érted ment oda, szép Ariadne, te szíve szerelme;
 Bacchans-nők raja is tombolt körülötte dühöngve
 Évoe! ujjongák, s fejüket himbálva csapongtak.
 Egy részük szőlő-fonadékos thyrusokat ráz,
 Más rész egy tulkot szed szét s koncát hajigálja,
 Némelyik a derekát gyűrűs kígyókkal övedzi,
 Orgia szent szereit szekrényben rejtik a hívek,
 A melyeket sohse lát avatatlan, akárhogy ohajtja.
 Mások meg dobokat döngetnek gyöngö ököllei,
 Nagy csengést-bongást keltettek a czímbalom érczén,
 Soknak a szájában harsányan búgtak a kürtök,
 Közben a barbár síp füleket sikelítve sivított. —

Ily képekkel volt a remek takaró cziczomázva,
 A mely lágy leplét a násznyoszolyára borítá.
 Thessali ifjú-nép bámulta kíváncsi szemekkel,
 Aztán lassanként helyt adtak az égi lakóknak.
 Mint mikor a napnak küszöbén feltetszik a hajnal,
 S reggeli szelletivel Zephyrus borzolja a tengert,
 Tánczra kelő habokat vervén fel a víz sima tükrén;
 Lassacsán fodorúlnak előbb a szelíd fuvalomra,
 S halk csevegésükből titkos kaczagás zaja csendül,
 Majd hogy a szél hevesebb, mindig magasabbra verődnek
 És tova hömpölygvén bíbor színű fénybe' ragyognak:
 Úgy hagyták el azok szintén a király palotáját
 És kiki elszéledt házába ki erre, ki arra.
 A mikor elmentek, Chiron jöve meg legelőszőr
 Pélion ormáról, hozván a mező adományit:
 Mert valamennyi virág sarjadt Thessalia földjén
 S nagy hegyein, mennyit folyamának a habjai mellett
 Szül viselős fúvalma a langyos nyúgati szélnek,
 Mind azt tarka csokorba köté, úgy hozta magával:
 Illata árjától az egész ház arcza mosolygott.
 Eljöve Peneios, gyönyörű Tempét oda hagyván,
 Tempét, mellyet ölel csüngő erdők koszorúja,
 A nájádoknak hagyván, mint ünnepi táncztert,
 S ő sem üres kézzel: szálas bükkfát gyökerestül
 És hozza szép egyenes súdár fáját a babérnak,
 Nem jöve hijjával rengő koronáju platánnak,
 Hozta a légbe nyuló ciprust s hűgát Phaéthonnak.
 Mind ezt sorban a ház körül ültetgette a földbe,
 Hogy lágy lomboktól árnyazva viruljon a csarnok.
 Őt követé azután bölcseknek a bölcse, Prometheus:

Még halavány nyomait viselő ama nagy lakolásnak,
 Mellyet régebben lebilincselte testtel a sziklán
 Kellott túrnie, ott függvén a hegyszakadékon.
 Istennek atyja közelg végül s szent élete-párja,
 Vélük magzataik, Phoebus maradott csak az égben
 És az ikerhuga, mint védő, Idrusnak a bérczén.
 Mert Peleust egyik mint másik semmibe vette
 És a menyegzőjét nem akarta megülni Thetisnek.
 A mikor ott amazok fényes székekre leültek,
 Nyomban az asztalokat megrakták dús lakomával.
 Gyöngye, öreg testük nehezen mozgatva e közben
 Elkezdének igaz-mondó dalt zengni a Párkák.
 Reszketeg agg testükre borúlt bő hószinű köntös,
 Bíbor volt a szegély, a melyt ővezé boka táján,
 Rózsaszinű kötélék körítette havát a fejüknek
 És kezük a munkán hiba nélkül járt szakadatlan'.
 Bal kezük a guzsalyat tartá puha gyapju kötéssel,
 Könnyeden a jobb kéz lefelé nyujtotta a szálát
 Ujjainak hegye közt formálva s pödörve hüvelykük
 Pörgettyűjénél pederinté körben az orsót.
 Tépvé a font szálát kiegyengették a fogukkal
 S a pozdorja reá tapadott fonnyadt ajakukra,
 Kóczosan a mi előbb ki-kiállt mentén a fonálnak:
 Lábuk előtt állott ragyogó gyapjú puha pelyhe
 Hajlós vesszőből font duzzadozó kosarakban.
 Folytatván a fonást elkezdték dallani ekkor,
 Öntvén a sorsot harsány szavu isteni dalba,
 Dalba, melyet sohasem czáfol meg semmi időszak.

„Ó ki dicsőséged nagy erényiddel gyarapítod,
 Oszlopa e honnak — fiad által még híresebb léssz —
 Halld, ez öröm napján mi jövőt tárnak fel a nénék
 Szent-igaz ígékben. De ti, a végzet vezetői,

Fussatok és a fonált fonjátok, fussatok, orsók.
 Hesperus íme közelg s meghozza a férjnek a vágyát
 És ama boldogító csillaggal megjön a hitves,
 Hogy szivedet s eszedet bétöltse szerelmi varázsszal
 És hogy aludja tevéled a kéjnek bágyatag álmát
 Izmos erős nyakadat ragyogó karjával ölelve.

Fussatok és a fonált fonjátok, fussatok, orsók.
 Ily szerető szíveket ház még sohse rejte magában,
 Olly egyetértő frigy szerető párt egybe se fűzött,
 Mint a milyen Peleust köti össze Thetissel örökre.

Fussatok és a fonált fonjátok, fussatok, orsók.
 Achilles léssen fiatok, ki remegni sohsem fog,

Nem hátulról lesz ismert, de vitéz kebeléről,
Gyakran arat diadalt tág pályaterén a futásnak,
Még a villámgyors szarvas sem hág a nyomába.

Fussatok és a fonált fonjátok, fussatok, orsók.
Ő vele a harcztot nem akad hős, a ki megállná,
Hogyha a phryg síkság majd ázik a teukrosi vértől
S évek hosszú során víván Trójának a várát
A hitesezgte Pelops unokája ledönti a porba.

Fussatok és a fonált fonjátok, fussatok, orsók.
Hősi vitézségét s hadi tetteit ő be gyakorta
Megvallják az anyák fiaik gyászos temetésén,
A mikor ősz fejükön hajukat tépdesve zilálják
S verdesik elfonnyadt kebelük remegő kezeikkel.

Fussatok és a fonált fonjátok, fussatok, orsók.
Mint arató, ha levágja tömött rendjét a kalásznak,
S égő nap heviben letarolja a sárga mezőket,
Trója szülőtteit úgy kaszabolja le kardja vasával.

Fussatok és a fonált fonjátok, fussatok, orsók.
Majd tanúsítja vitézi hírét Xanthosnak a habja,
A mely szétömlik gyors Hellespontos ölébe,
Ám medrét holtaknak a halmaza összeszűkíti
És a belé vegyülő vér átmelegíti fenéki.

Fussatok és a fonált fonjátok, fussatok, orsók.
És tanúsítja, melyet neki szánnak, a síri ajándék,
A mikoron magasan felhányt sírjának a halma
A hókeblü leány szüzi vérét kapja adóul.

Fussatok és a fonált fonjátok, fussatok, orsók.
Mert a hogy a fáradt görögöknek a sors kegye kedvez
S megbontják Ilium Neptunus-rakta telőit,
Nyomba' lecsordul a sír halmára Polyxena vére
S ő mint egy bárány, kétélü szekercze ha sujtja,
Megroskadt térdel hull megcsontkúltan a földre.

Fussatok és a fonált fonjátok, fussatok, orsók.
Jöjjön létre tehát hőn várt frigye a szerelemnek.
Boldog nászra a férj hadd végye az isteni asszonyt,
Adják át immár a sovárgó férjnek a hitvest.

Fussatok és a fonált fonjátok, fussatok, orsók.
Hogyha a dajka belép a menyecskéhez kora reggel,
A *ma* viselt fonalat nem kötheti már a nyakába;

Fussatok és a fonált fonjátok, fussatok, orsók.
Anyja sem aggódik, hogy a lánya nem osztja meg ágyát
Férjével, s bizton várhat nevető unokákat.

Fussatok és a fonált fonjátok, fussatok, orsók.
Isteni keblükből ily dalt zengettek a Párkák

Egykor Peleusnak lakodalmán üdvöt ígérve.
 Mert szívesen benyitottak a hősök tiszta lakába
 Hajdan az égi lakók s a halandókkal mulatoztak,
 Mert a jámborság nem volt megvelve a földön.
 Hogyha az évenként megújuló áldozat eljött,
 Fényes arany házába betérve az istenek atyja,
 Százával látá a bikákat földre terülni.
 Gyakran alászállott a Parnassos-rul a kóbor
 Bacchus az ujjongó lobogó haju bacchansnőkkel
 S Delphibül a népség vetekedve tolonga fogadni
 Ünnepi oltárok füstjével vígan az istent.
 Mars is megjelenék a halálos harci tusában
 S Trítón asszonya vagy Rhamnuszak a szűze is ott volt
 És a harcz-sorokat felbátoríták a csatára.
 Ámde mióta e föld a gonoszság fészke, tanyája,
 Vágy az igazságot száműzte a kapzsi szivekből,
 Testvérek kezüket testvérnek a vérbe mártják,
 És a szülők holtán nem tud keseregni a gyermek,
 Egy atya tudta kivánni legény-fia sírba leszálltát,
 Hogy bátran szedegesse virágil a mostoha nőnek ;
 A fiu tudta' kívül ágyába lopózik az anyja
 S őseit a háznak fertőzteti szörnyű bűnével :
 Mind ez az örültség, gonoszat s jót összekevervén,
 Vonta el isteneink jó szívét a mi korunktól.
 Hát ilyen embereket többé már föl se keresnek,
 S földi világosság sohsem érheti őket ezentúl.

Ford. : CSENGERI JÁNOS.